

Sygn. akt V U 461/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 września 2013 roku

Sąd Okręgowy w Białymstoku

V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Elżbieta Rosłoń

Protokolant: Irena Prochowicz

po rozpoznaniu w dniu 11 września 2013 roku w Białymstoku

na rozprawie

sprawy G. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

o dodatek pielęgnacyjny

na skutek odwołania G. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

z dnia 19 marca 2013 roku

Nr (...)

Uchyła zaskarżoną decyzję, przekazuje sprawę do rozpoznania Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. i umarza postępowanie.

sygn. akt. VU 461/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 19 marca 2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. w oparciu o przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2009 r., Nr 153 poz. 1227 ze zm.) odmówił G. K. prawa do dodatku pielęgnacyjnego od 1 stycznia 2013 r. ponieważ komisja lekarska ZUS orzekła, że wnioskodawczyni nie jest niezdolna do samodzielnej egzystencji.

G. K. wniosła odwołanie od powyższej decyzji, wskazując, że jest ona bardzo krzywdząca. W uzasadnieniu wskazała, że jest bardzo chora, źle się czuje ma problemy z chodzeniem. Stan jej zdrowia nie pozwala na wykonanie podstawowych czynności życiowych.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie podtrzymując argumentację jak w zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył co następuje.

W dniu 28 stycznia 2013 r. G. K. wniosła o przyznanie jej dodatku pielęgnacyjnego ponieważ stan jej zdrowia pogorszył się, nie jest w stanie poradzić sobie w codziennych czynnościach. Wskazała, że jest po przebytych zawale serca, lecz się w poradni kardiologicznej i w przychodni dermatologicznej.

Decyzją z dnia 19 marca 2013 r. – obecnie zaskarżoną - Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. odmówił prawa do dodatku pielęgnacyjnego ponieważ komisja lekarska ZUS orzekła, że wnioskodawczyni nie jest niezdolna do samodzielnej egzystencji.

Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych, lekarza kardiologa i dermatologa, a więc tych schorzeń, na których występowanie wskazywał wnioskodawczyni. Biegli stwierdzili, że wnioskodawczyni nie jest niezdolna do samodzielnej egzystencji (k. 12,13).

W pisemnych zastrzeżeniach złożonych do tej opinii wnioskodawczyni wskazała na okoliczność, która nie była przedmiotem opiniowania przez biegłych sądowych a mianowicie, że ma padaczkę, ataki występują nawet kilka razy dziennie. Leczy się u neurologa i w związku z tym wniosła o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu neurologii (k. 26). Na rozprawie 11 września 2013 r. wyjaśniła, że wcześniej nie chorowała na padaczkę, nastąpiło to po przebytych zawale serca (k. 30).

W grudniu 2012 r. wnioskodawczyni przeżyła czwarty zawał mięśnia sercowego ściany dolnej z uniesieniem odcinka ST, leczony angioplastyką PTW z implementacją stentu metalowego (k. 20 dokumentacji orzeczniczo – lekarskiej w aktach ZUS).

W trakcie badania przez komisję lekarską ZUS w dniu 12 marca 2013 r. wnioskodawczyni wskazywała wprawdzie, że na dzień 22 marca 2013 r. ma planowaną wizytę w poradni przeciwpadaczkowej (k. 19 powyższej dokumentacji) jednakże dopiero w zarzutach do opinii biegłych sądowych, a więc po złożeniu odwołania od decyzji, wskazała, że choruje na padaczkę.

Stosownie do treści art. 477¹⁴ § 4 kpc w sprawie o świadczenie z ubezpieczeń społecznych, do którego prawo jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy lub niezdolności do samodzielnej egzystencji, a podstawę do wydania decyzji stanowi orzeczenie lekarza orzecznika ZUS lub orzeczenie komisji lekarskiej ZUS i odwołanie od decyzji opiera się wyłącznie na zarzutach dotyczących tego orzeczenia, sąd nie orzeka co do istoty sprawy na podstawie nowych okoliczności dotyczących stwierdzenia niezdolności do pracy lub niezdolności do samodzielnej egzystencji, które powstały po dniu złożeniu odwołania od tej decyzji. W tym przypadku Sąd uchyla decyzję, przekazuje sprawę do rozpoznania organowi rentowemu i umarza postępowanie.

Sąd uznał, że sytuacja przewidziana w tym przepisie wystąpiła w rozpoznawanej sprawie i mając powyższe na względzie orzekł jak w wyroku.